

— Έχεις τίποτα υπ' όψη σου; Μίλησέ μας με ειλικρίνεια, παιδί μου. Ξεξηγήσου με θάρρος.

— Δεν ξέρω πώς να το ξεξηγήσω... Μά απ' τόν κιαρό που έθετα με δώ πάνω ή καρδιά μου είνε βρωμιά, ή ψυχή μου τρομαγμένη... Φοβάμαι... φοβάμαι... Δεν ξέρω κα' εγώ γιατί, μά διαρκώς με κυνηγάει ένας άτακτος φόβος... Όταν νυχτώνει, ή άγωνία μου μεγαλώνει. Μου φαίνεται πως κάποιος τραγουρεί γύρω μου... Πώς κάποιος στέκει και με παραμονεύει...

Προσπαθήσαμε με κάθε τρόπο να καθησυχάσουμε τη μικρή κόρη. Μολταύτα φαίνεται πως κάτι έχει καταλάβει, πως ξέρει περισσότερα απ' ό,τι φανταζόμαστε...

Η κατάσταση είνε κρίσιμη. Αυτή είν' ή άλήθεια δυστυχώς και μόνον ό έρχομύς που Βάν Έλιογγ θα μάς βγάλει απ' τή δύσκολη θέση, στην οποία πέσαμε άνάπατα.

(Απ' τó 'Ημερολόγιο τής Μίνας Άρκερ).

Συ νέ ζει α. — Χτές τη νύχτα πάλι δεν κλείσαμε καθόλου σχεδόν μάτι.

Είχε οθεί Έκείνος. Τραγούρισε άρεσθη ώρα γύρω στο κίοςκι κα' έπειτα προσπάθησε ν' άνοήξει τó παράθυρο τής κίμαρας, στην οποία έχουμε κλείσει γι' ασφάλεια τó άλογο.

Τó φτωχό ζώο καταστράμαξε κα' άρχισε να χρομετίζει και να κλωστούνη άφημασμένα.

Τó τέρας θέλει, ασφαλώς, να μάς στερήσει και τó άλογο αυτό για να μείνουμε χωρίς κανένα μέσον μεταφοράς πάνω σ' αυτά τά βουνά. Μά δεν κατάφερε τίποτα. Τó παράθυρο ήταν γερά κλεισμένο άπό μέσα. Ό σύρτης λύγισε άπ' τή δύναμη που τραβούσε ό σατανάς αυτός, μά δεν έφυγε άπ' τή θέση του.

Ό Ιονάθαν έπρεξε κοντά στο ζώο για να τó ησυχάσει κα' έπειτα στήριξε τήν κάννη που όπλου του σέ μια τρύπα τού παραθύρου και πυροβόλησε.

Ένα παρασπικό γέλιο τού άποκόρησε άπ' έξω. Κα' έπειτα άπόλυνθη πάλι γύρω άπόλυτη ήσυχία. Συνεχίσσαμε μάλις έφρεξε τó διάβασμα τού 'Ημερολογίου τού Χάιντεβιτς. Τó μεταφρέω έδώ λέξι πρός λέξι.

(Απ' τó 'Ημερολόγιο τού Βλαδιμήρου Χάιντεβιτς).

Συ νέ ζει α. — Άνοιξα τó τζάμι και μέσ' άπό τής γρούλλες τού παραθύρου έφριξα στην αλλη ένα λαμπαδιασμένο πανί, βουτηγμένο στί λάδι.

Η αλλη φωτίστηκε έτσι για μά στιγμή άρεστά. Καί είδα... Θεέ μου, είδα!

Έκείνος σπεκόταν στί κατώφλι τής αλλόπορας, με τά χέρια σταυρωμένα κα' όι λίκου σκόβανε, σκόβανε τó χωμα... 'Η λαμπαδιά τού πανιού πούς πρόμαξε άξαρνα κα' έσαναν να φύγουν πρός τήν πόρτα. Μά αυτός τούς σταμάτησε με μά χειρονομία όρηγής και προσηγάγης, κραυγάζοντας άγρια:

— Χωσώώ!... Χωσώώ!...

Έφριξε ύπερα τó βλέμμα που πρός τó παράθυρο και σήκωσε ψηλά τή γροθιά του. Τó πανί συγκόπησε άκόμα στην αλλη και πορούσα να τόν διακρίνω.

Σήκωσα με μεγάλο κόπο τó ποικρέμ μου, τó στήριξα άνάμεσα στίς γρούλλες, τόν σημάδεψα στί κεφάλι και πυροβόλησα...

Ένα άγριο σούρμαχτό άκούστηκε.

Ένα σούρμαχτό ποίκανε κα' αυτούς τούς λίκους να συνταραχούν, και βούίξε στίς γύρω λαγκαδιές και στί δάση.

Συγχρόνως είδα τó τέρας να προελλίξη έτοιμο να σωριαστή κάτω. Μά δεν έπεσε.

Πιάστηκε σπών παρασπότη τής αλλόπορας και κρατήθηκε στί πόδια του. Άπ' τó μέτωπό του έτρεχε τó αίμα ποτάμι. Αίμα άφθονο, έστό...

Τόν είχα χτυτήσει, τόν είχα τραυματίσει, είχα έκδικηθεί!...

Μου ήταν άδιάφορο πειά για τά επακόλουθα. Άς έβαζε φωτιά κα' άς έκαψε τήν έπανιά, άς μ' έψηνε μέσα στί σπίτι μου ζωντανό...

Τόν είχα τραυματίσει, τόν είχα κάνει να πονέσει, να σούρμαχί...

Όταν έβαλε τó χέρι του στί μέτωπό του και τó έιδε γεμάτο αίματα, ένας τρομερός όρηγμός έφυγε άπ' τó στόμα του, ένα άγριο σκούξιμο...

(Άκολουθεί)

ΚΑΙ ΟΛΙΓΗ... ΚΟΥΖΙΝΑ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΩΝ ΚΑΛΟΦΑΓΑΔΩΝ

Β'.

Ίδου πάλι σήμερα μερικές πληροφορίες για τής διάφορες ώρες τού φαγητού, επί τού βασιλικού καθιστώσος στή Γαλλία.

Στόν καιρό τού Λουδοβίκου 12ου, κατά τó τέλος δηλαδή τού 15ου αιώνας, γευματίζαν για μεσημέρι, στίς... όχτώ τó πρωί. Μά ό Βασίλειος αυτός, για να εύχαριστήσει τή δευτέρα του σύζυγο, ή όποία ήταν συνθησμένη διαφορετικά, κανόνισε ως ώρα τού γευματος τó μεσημέρι...

Η μεταβολή αυτή όμως δεν είχε καμιά έπιτυχία. Τόσο όι εύγενας, όσο κα' ό λαός, έξακολουθούσαν να γευματίζουν στίς έννητά ή στίς δέκα τού πρωί και να δειχνούν στίς πέντε ή στίς έξη τó βράδι.

Η συνήθειες αυτές διατηρήθηκαν και επί Φραγκίσκου 1ου. Ένας μάλιστα ποιητής τής έποχής, λέει σχετικώς:

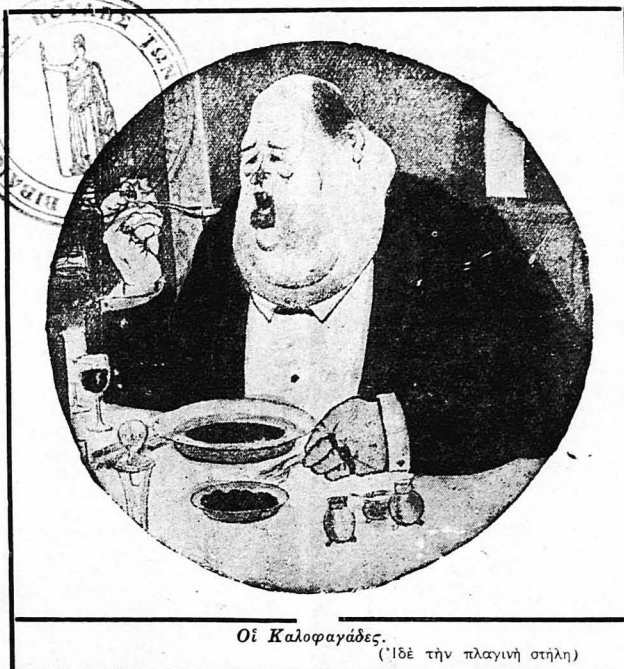
Σύνημα στίς πέντε τó πρωί, στίς έννη πλαγιάζετε για ύπνο, στίς έννη πηγαίνετε για φαί, κάθεστε στίς τέσσερες στί δει- (πνο, Άκολουθατε αυτή τή συμβουλή όσοι θέλετε να ζήσετε πολύ.

Άκολουθατε αυτή τή συμβουλή όσοι θέλετε να ζήσετε πολύ.

Η ώρες όμως αυτές μετεβλήθησαν επί Έρρίκου 4ου και Λουδοβίκου 14ου, όποτε άρχισαν να γευματίζουν στίς έντεκα. Η συνήθεια αυτή διατηρήθηκε μέχρι τής επαναστάσεως, ή όποία τήν κατήργησε. Έκείνη τήν έποχή, όι δημοσιοί ύπλληλοι έργαζόγονταν συνεχώς άπ' τής έννητά τού πρωί ως τής τέσσερες τó απόγευμα και γι' αυτό έτεχράτησε σέ όλες τής τάξεις ή συνήθεια να γευματίζουν στίς 8 1/2 τó πρωί και να δειχνούν στίς 4 1/2 τó απόγευμα... ***

Μεταξύ τών καλοφαγάδων τού περασμένου αιώνας, ξεχώριζε ό Πρόεδρος Άνριόν ντε Πανσά, άνώτερος δικαστικός ύπλληλος. Μά μέρα πού ό περίφημος αυτός κολοφαγός βρισκόταν μαζί με τρεις άπ' τούς μεγαλειότερους σοφούς τής έποχής του, τόν Ααυλάς, τόν Σαπιάλ και τόν Μπερτολέ, τούς έλε:

— Θεωρώ τήν ανακάλυψη ενός καινούργιου φαγητού, τó οποίο άνοίγει τήν όρεξι και παοαίνει τής άπολαύσεως τού λάργουος, ως γεγονός πολύ πύ σημαντικό άπό τήν ανακάλυψη ενός άστρου... Ποτέ μου δεν θα πιστέψω ότι πραγματικά ή Γαλλία τιμεί τούς έπιστήμονάς τής, έφρόσον δεν βλέπω κα' έναν διακεκριμένο μάγειρο μεταξύ τών μελών τής Άκαδημίας τής... ***

Οί Καλοφαγάδες.

(Ίδέ τήν πλαγιή στήλη)

Νά τώρα κα' ένα ποίημα με τόν τίτλο *'Η άγωνία ενός καλοφαγά*, γραμμένο άπό ένα καλοφαγά ποιητή τού περασμένου αιώνας:

Φεύγει ή ζωή... 'Η στερνή πνοή μου άνέβηκε στί χείλη... Τά μάτια μου θαμπώσανε, μου πάγωσε τó σώμα... 'Η σύζυγός μου, τής ζωής ή τρυφερή μου φίλη, Στέκει ή φτωχή στί πλάι μου, έλπίζοντας άκόμα... Οί φίλοι φύγαν για νάρθουν σέ λίγο στήν κηδεία... 'Ηρθε ό παπάς και μούδωσε τή θεια κοινωνία, 'Όλοι μ' έχουν άφήσει πειά και τώρα τί θα κάνω; Τί άλλο; Θα πεθάνω...

Φεύγω άπ' τόν κόσμο... 'Όλους πειά πίσω μου τούς άφίνω... Άντιό, φίλοι, συγγενείς, αγαπημένο, αντίο... 'Ότισό για τó θάνατο ούτε λεφτό δεν δίνω... Έτσι τελειώνει τής ζωής τó θλιβερό άστέιο... Μ' άλήθεια, δεν είνε έγκλημα και κήμα που πειά χάνω Τόσα φαγια όρεχτικά και θειες άπολαύσεως; 'Ω φίλοι μη θρηνήστε!... Γυνάικα μη με κλαύσεις!... Κι' άν μ' αγαπάτε άληθινά, στίς τάφο μου άπάνω Μή χτίσετε πολυτέλες κα' ύπέροχο μνημείο, Μά ένα... μαγειρείο!...

Μεταξύ τών περιφημότερων καλοφαγάδων τού περασμένου αιώνας, ήταν και ό μεγάλος μυθιστοριογράφος Όνορέ ντε Μπαλζάκ. Ό Μπαλζάκ λοιπόν και στίς μέρες τής φτώχειας του άκόμα, τοποθετούσε στί τραπέζι του ένα καλλιτεχνικότα «μενού». Στί μενού αυτό άνεγράοντο τά έκλεκτά τερα πών φαγητόν. Έτσι ό Μπαλζάκ, τρώγοντας τó ψομοτύρι του, κύτταζε τó «μενού» και νόμιζε πως έτρωγε... φασιανούς!...

